

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.856 van 23 april 2001
in de zaak A. 52.308/IX-424.**

In zake : Jozef KNEZ,
p/a. het Vrij Syndicaat voor het
Openbaar Ambt (VSOA), Groep Post,
gevestigd te BRUSSEL,
Centrumgalerij, blok 2, nr. 244

tegen :

DE POST.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jozef KNEZ op 15 juni 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 31 maart 1993 van het directiecomité van DE POST om na advies van de departementale raad van beroep, uitgebracht op 17 februari 1993, de ongunstige beoordelingsvermelding "slecht" te behouden;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 19 december 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 1 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 maart 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad
L. HELLIN;

Gehoord het eensluidend advies van eerste
auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 12 september 1991 doet verzoekers
hiërarchische chef, de postontvanger, een voorstel tot
bestrafing van verzoeker met de inhouding van wedde
gelijk aan 20 % van de brutowedde gedurende drie
maanden. Dit voorstel wordt opgemaakt omdat verzoeker op
25 juli 1991 aan zes postontvangers een beoordeling
heeft gevraagd, te sturen aan zijn persoonlijk adres, om
op een eventuele verlaging van beoordeling door zijn
directe chef te kunnen anticiperen, omdat verzoeker op
23 augustus 1991 de dienst van kantoorleider van de
onderontvangerij Kaulille op een totaal onbevredigende
wijze heeft uitgevoerd, omdat hij op 26 augustus 1991
gedreigd heeft ziekteverlof te nemen als de
personeelsdienst van DRP12 hem geen uitzonderlijk ver-
lof zou toestaan en omdat hij op drie maanden tijd
tweemaal werd belast met een interim naar Lanaken 1 en
ofwel zich ziek heeft gemeld ofwel uitzonderlijk verlof
heeft genomen.

Verzoeker krijgt de gelegenheid zich te
verdedigen maar het college van ambtenaren stelt op
4 december 1991 definitief voor verzoeker te straffen
met de inhouding van 20 % van zijn brutowedde gedurende
twintig dagen.

Ook de raad van beroep gaat op 7 oktober 1992 akkoord met het definitief strafvoorstel en op 9 december 1992 wordt verzoeker gestraft met een tuchtstraf van de genoemde weddeinhouding.

Die ongunstige feiten worden ingeschreven op verzoekers individuele fiche.

1.2. Op 2 september 1992 maakt verzoekers hiërarchische chef voor de periode van 1 september 1991 tot 31 augustus 1992 een beoordelingsvoorstel "slecht" op. Dit is een verlaging ten opzichte van de vorige beoordeling die verzoeker werd toegekend voor de periode 1988-1989 en die "goed" luidde. Bijgevolg verantwoordt de postontvanger zijn voorstel. Hij steunt zijn voorstel op de hogergenoemde inschrijving op de individuele fiche, op het feit dat verzoeker sedert het opmaken van het strafvoorstel met langdurig ziekteverlof is gegaan en op een nota van 11 september 1991, waarin wordt gesteld dat verzoeker niet meer met dienstwaarneming kan worden gestuurd gezien de herhaalde moeilijkheden die hij heeft in heel wat kantoren waar hij met dienstwaarneming wordt gestuurd en de daaruit voortkomende weigering van de postontvangers om verzoeker nog te benuttigen.

Verzoeker neemt op 9 september 1992 kennis van dit voorstel. Hij stemt er niet mee in en rechtvaardigt zich schriftelijk met een nota van dezelfde datum. In die nota stelt hij onder meer dat de postontvanger zich baseert op feiten die nog betwistbaar zijn, namelijk de inhouding van wedde, vermits de procedure voor de raad van beroep nog loopt.

De postontvanger reageert hierop met een nota van 14 september 1992.

Op 27 oktober 1992 kent de gewestelijk directeur hem de beoordeling "slecht" toe.

1.3. Verzoeker tekent hierop beroep aan bij de raad van beroep die op 17 februari 1993 eenparig

adviseert de beoordeling "goed" te behouden omdat de feiten waarop wordt gesteund om de beoordeling te verlagen zijn gebeurd buiten de te beoordelen periode.

1.4. Op 31 maart 1993 oordeelt het directiecomité dat de redenen die in de tuchtstraf zijn opgenomen voldoende zijn om ook het signalement tot "slecht" te verlagen. Volgens het directiecomité toont het feit dat verzoeker bij het begin van de procedure met ziekteverlof ging gedurende 271 dagen, naast de bestraffingselementen, aan dat het verzoeker ontbreekt aan ernst bij het uitvoeren van zijn dienstverplichtingen.

Verzoeker wordt van die beslissing op de hoogte gebracht met een nota van 16 april 1993 die hij voor visum tekent op 29 april 1993;

2. Over de gegrondheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel aanvoert dat de door het directiecomité van DE POST gegeven motivatie om tegen het unaniem advies van de raad van beroep in toch de beoordeling te verlagen naar "slecht", niet voldoet aan de vereisten die worden gesteld door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat verzoeker onmogelijk staande kan houden dat hij de motieven van de beslissing om zijn beoordeling tot "slecht" te verlagen niet zou hebben gekend; dat die motieven onveranderd gebleven zijn tijdens de gehele procedure en dat verzoeker trouwens in de loop van die procedure verscheidene malen op de beoordelingsstaat voor kennisneming heeft getekend; dat daarenboven die motieven nogmaals herhaald worden in de akte waarbij de bestreden beslissing van het directiecomité aan verzoeker is bekendgemaakt en dat het

feit dat hij de motieven kent trouwens ook blijkt uit de argumenten die verzoeker formuleert in zijn eerste en tweede middel;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord verduidelijkt dat hij niet het ontbreken van een formele motivering betwist maar wel het ontbreken van een afdoende motivering om in tegenstelling tot het unaniem gunstig advies van de raad van beroep toch de beoordelingsverlaging "slecht" te behouden; dat aangezien de door hem gekende motieven door de raad van beroep werden afgewezen het volgens hem niet volstaat om zonder meer de oorspronkelijke motieven over te nemen om die motieven als afdoende te beschouwen;

2.4. Overwegende dat verzoeker in zijn middel aldus doelt op het gebrek aan een afdoende formele motivering doordat het directiecomité onvoldoende aantoont waarom het niettegenstaande het voor verzoeker gunstig advies van de raad van beroep toch de voorgestelde beoordelingsverlaging heeft behouden;

Overwegende dat een overheid die afwijkt van het advies van de raad van beroep de redenen moet aangeven waarom zij meent een beslissing te moeten nemen die ervan afwijkt; dat die redenen zich niet mogen bepalen louter tot een niet gemotiveerd tegenspreken van het advies van de raad van beroep maar zonder meer duidelijk moeten maken waarom de beslissende overheid van oordeel is de argumenten waarop de raad van beroep zijn advies steunt niet te kunnen volgen; dat te dezen de raad van beroep van oordeel is dat de feiten waarop de verlaging van de beoordeling steunde zich allemaal hebben voorgedaan buiten de te beoordelen periode en dat zij daarom niet konden dienen ter herziening van de beoordeling en dat hij om die reden adviseerde om niet over te gaan tot een verlaging van de beoordeling maar

om ze te behouden op "goed"; dat aldus het directiecomité niet vermocht, ter motivering van zijn beslissing om toch op basis van die feiten tot een verlaging van het signalement over te gaan, gewoon te vermelden dat de feiten een verlaging verantwoorden; dat voornoemd comité diende aan te geven waarom het die feiten toch wel in aanmerking kon nemen; dat niets opmerken over de door de raad van beroep aangeduide feitelijkheid erop neerkomt dat het directiecomité doet alsof het advies van de raad van beroep niet bestaat en het directiecomité bijgevolg het advies van die raad reduceert tot een blote formaliteit waarvan de zin aan eenieder ontsnapt; dat dit middel bijgevolg gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 31 maart 1993 van het directiecomité van DE POST om na advies van de departementale raad van beroep, uitgebracht op 17 februari 1993, de ongunstige beoordelingsvermelding "slecht" te behouden.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van DE POST.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig april 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,

Mevr. S. VAN AELST,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.